

Ne glede na to, da vedno izgledam nasmejana, ni vedno tako. Moja mami mi je umrla, ko sem imela dvanajst let. Umrla je v prometni nesreči, ko se je pijan voznik zaletel vanjo. Potem se je moj oče začel zapijati, saj je v pijači našel upanje, da bo potem vse bolje. Večkrat je sedel za volan, imel nesrečo ter si zlomil roko, nogo in enkrat si je celo razbil glavo, da so mu jo morali šivati. Ni poznal meja. Po prvih treh pijačah je samo glasen, po petih pa začne govoriti neumnosti. Po sedmih postane zelo prijazen. Vendar po desetih večinoma postane prava pošast. Bilo je več dogodkov, ko me je poklical debeluhinja, nehvaležna podgana, najslabša hči na svetu, ničvredna baba in mnogo drugega. Potem pa postane že spet zelo prijazen - po dvanajstih pijačah. Nazadnje mi je napisal ček za 20.000€ in rekel da sem najboljša hčer, kar bi jih lahko dobil in rekel, naj uživam v svetu s tem denarjem. Nikoli ni prihajal na moje prireditve. A ne glede na to, mi nikoli ni niti padlo na pamet, da bi v šolo prišla v strganih oblekah ali slabe volje ali objokana. To vsaj meni ni bilo dopustno, saj je bila šola moja rešitev. Vedno, ko sem odšla v šolo, sem si nadela 'poker face' in bila srečna.

Moje življenje je bilo polno laži. Laži o tem, kje je moj oče, kako sem sama naokoli, kaj se dogaja doma... . V šoli sem bila vedno dobesedno angelček, saj sem vedela, da če bi delala neumnosti, bi poklicali mojega očeta in izvedeli kaj se dogaja z njim. Jaz sama nisem nikoli segla po pijači, saj sem imela najhujši primer pred očmi in si vedno, ko sem si poskušala predstavljala sebe in mojo hčerko - sebe kot njenega očeta. Nisem hotela, da bi ta občutek doživel kdorkoli na svetu! Nikomur nisem dopustila, da bi izvedel, kaj se dogaja doma. Nihče ni vedel čisto nič o meni. Ob svojih rojstnih dnevih sem bila večinoma sama. Včasih so mi moje prijateljice prinesle kakšno darilo in zapele vse najboljše, a to se ni dogajalo pogostokrat. Končevala sem deveti razred in to je bilo eno mojih najboljših let v življenju. Res je bilo zelo stresno in naporno, a v tem letu smo se vsi moji sošolci in jaz zelo povezali. Hotela sem postati slavna igralka v New Yorku a nisem bila prepričana ali naj grem ali ne. Potem sem si rekla, da bom postala igralka v Sloveniji, saj si nisem predstavljala, kako naj svojega očeta pustim tukaj. Skrbelo me je, kaj bi se lahko zgodilo z njim. V srednji šoli sem rabila nekaj časa, da sem se ujela s sošolci, a po dveh mesecih smo bili dobri prijatelji. Tam je bil tudi neki fant Andrej, ki je bil v istem razredu kot jaz. Velikokrat sva se družila in bila sva najboljša prijatelja. A ne glede na to, mu nikoli nisem povedala za mojega očeta. Andrej mi je bil všeč, a nikoli mu tega nisem hotela povedati. Bili smo že v tretjem letniku in moj oče se še vedno ni spremenil.

»Kam greš?« sem rekla očetu, ko je pograbil ključke od avta in hotel oditi. Bil je pijan.

»V trgovino grem po viski. Zmanjkalo ga je,« je rekel.

»Grem jaz, ne boš sedel že spet za volan.« Ključke je vrgel na tla. Trgovina ni bila daleč od doma. Lastnica trgovine je poznala mojega očeta in vedela je, kaj se dogaja z njim, zato sem vedno odhajala k njim po očetovo pijačo. Dovolila mi je, da mu kupim pijačo tudi ko sem imela šele 13 let in vse od takrat se pozna. Hodila sem na pločniku, ko sem zaslišala znani glas.

»Hej, Nina, kako si?« je rekel Andrej in me dohitel. Ni mi bilo prijetno, da je bil tukaj, saj sem se bala, da bo izvedel kaj se dogaja.

»Jaz sem v redu, pa ti?« sem odvrnila.

»Dobro,« nasmejan je bil. »Kam greš?«

»V trgovino po kruh in mleko,« sem se zlagala. 10 sekund pogovora, pa že 3 laži.

»Te pospremim?«

»Lahko, če hočeš.«

»Živiš kje v bližini?«

»Ja.« Hotela sem čim prej spremeniti temo pogovora.

»Malo mi je čudno. Kako to, da si ti bila tolikokrat pri meni, jaz pa niti ne vem, kje živiš?« Začela se je ta tema. Nerodno mi je bilo.

»Nikoli me nisi vprašal, kje živim.«

»Ja, pa sem! In to večkrat. Potem pa ti postane nerodno in spremeniš temo pogovora.«

»Moj dom je beden. Kaj pa ti delaš tukaj?«

»Že spet spreminjaš temo!«

»Ne, pa ne.« Bila sva blizu trgovine. »Greš tudi ti notri ali me boš počakal zunaj?« sem ga še vprašala.

»Te bom počakal.« Vstopila sem in takoj, ko me je lastnica videla, je napodila prodajalko stran in pristopila k meni. Vzela sem kruh in mleko, vmes pa je lastnica že pripravila viski in gin. Plačala sem in odšla. Vse sem pospravila v torbo.

»Še vedno mi nisi povedal, kaj ti delaš tukaj, če živiš na drugem koncu mesta,« sem ga vprašala.

»Veš tisti naš novi sošolec. On živi tukaj.«

»Aha, v redu.« Ustavila sem se pred eno izmed najlepših hiš v naši ulici in se poslovila, a Andrej ni hotel oditi stran. Čakal je, da bom vstopila. Morala sem si izmisliti izgovor.

»Oh, saj res pozabila sem, da moram do strica, ker ima rojstni dan,« sem dobila briljantno idejo. Nisem hotela, da bi Andrej vedel, da živim v hiši, ki razpada že pet let. Pospremil me je do 'stričeve' hiše in poslovila sva se. Ne glede na to, da je moj oče bil skoraj neprestano pijan, me nikoli ni udaril. Nikoli se me ni niti dotaknil, a govoril je zelo grdo. Minilo je leto in moj oče je bil še vedno enak. Zvečer sem ob solzah jokala in se spraševala kdaj bo normalen. Moja mama je bila zelo premožna in, ko je umrla je ves denar pustila očetu. Tako mu tudi delati ni bilo treba, ampak je samo zapravljal. Andrej še vedno ni ugotovil, kaj se dogaja pri meni doma. Ta dan je bila obletnica – dan mamine smrti in oče je bil ob takih dnevih še posebej pijan. Bila sem v četrtem letniku srednje šole in nedavno sem praznovala svoj 18. rojstni dan. Bil je šesto leto odkar je mama umrla in takrat se je brez razloga zelo napil. Veliko več kot po navadi.

»Zard tebe je umrla, veš?« je iz tišine izstrelil, kot iz topa. Jaz sem bila v kuhinji in si pripravljala sendvič za na pot, oče pa je sedel na kavču. Z Andrejem sem se zmenila, da se dobiva pri 'stričevi' hiši, ker sem bila pri njem na obisku. Hotela sva iti na dodatne vaje za maturantski ples.

»Kaj?« sem bila začudena.

»Odšla je, kr je hotla pobrat tebe z šole, ker si ti zamudla bus!« je začel dvigovati glas. Bila sem tiho. Nisem vedela kaj naj rečem.

»Nisem jaz kriva oči. Tisti pijani voznik je,« sem mu tiho odgovorila. Vstal se je in prišel v kuhinjo.

»Ne jeziki mi, kura!« približal se mi je in mi primazal dolgo in zelo bolečo klofuto čez obraz. To je bilo prvič, ko je dvignil roko name. Kazalo je, kot da bo to naredil še enkrat, zato sem se hitro umaknila in stekla iz hiše. Andrej me je že čakal. Videl je kako mi je solza spolzela po obrazu.

»Nina, kaj se je zgodilo?« je vprašal zaskrbljeno.

»Nič ni! Samo pojdiva, prosim.« Poslušal me je in odšla sva do njegovega avta. Oči je pritekel ven z mojimi oblekami jih vrgel v lužo ter zavpil, da sem nehvaležna in najslabša hči in zaloputnil z vrati.

»Pelji!« sem ukazala Andreju in zapeljal je. Odpeljala sva se par ulic stran.

»Hči?« je vprašal.

»J-ja...« sem počasi odgovorila.

»Kaj se dogaja?« je bil presenečen in zmeden obenem. Velika modrica se mi je počasi začela izrazito kazati. Strla sem se, se začela jokati in mu skozi solze počasi razložila celo situacijo.

»Zakaj mi tega nisi nikoli prej povedala? Lahko bi ga poslala na rehabilitacijo in živela bi šest normalnih let! Kako si lahko v šolo prihajala z nasmehom?«

»To pa so moje ekstremno dobre igralske sposobnosti. Nikoli ti tega nisem povedala, ker sem se bala kako boš odreagirala.«

»Nina, ne morem si predstavljati, kako ti je a vedi, da sem ob tebi in da, če želiš, lahko jaz anonimno prijavim tvojega očeta.«

»Hvala, ampak raje ne.«

»Boš pustila, da se tako obnaša do tebe? Kaj če se naslednjič zgodi še kaj hujšega?«

»Potem pa bo kaj hujšega. Nimam vpliva na to.« Andrej se ni prepiral z mano. Takrat je bil vikend in zato sva se z Andrejem odločila, da bom prespala pri njem. V nedeljo zvečer sem se morala soočiti z očetom in odšla sem domov. Tam me je sedeč na stopnicah pred vhodom v hišo pričakal oči.

»Ninica!« je rekel z odprtimi rokami v pričakovanju objema.

»Ne! Ne! Ne boš se obnašal, kot da se tisto ni zgodilo!« sem se zadrla.

»Vem, oprost. Nikoli te ne bi smel udariti. Problem imam.«

»Ja ga imaš in to ne samo enega!«

»Oprost. Takrat se nisem zavedal, kaj počnem. A pomagalo mi je, da sem se odločil. Odšel bom na zdravljenje.« Šokiral me je.

»Raje potem pokličiva sedaj, da si ne boš premislil.« Poklicala sva in pospremila sem ga do tam. Vmes sva z Andrejem postala par in sedaj se smejem brez 'poker face'- a. Moj oče se je vrnil čez nekaj časa in vse je bilo dobro. Tisto leto sem se odločila, da ne bom odšla še študirati. Z mamini denarjem sem se odločila, da grem v New York in postanem igralka. To mi je uspelo in Andrej je odšel z mano. Vse od takrat se z očetom pokličem vsaj enkrat na teden in še zmeraj se od zdravljenja ni dotaknil pijače. Sedaj se smejem vsak dan, saj vem da je najhujše že za mano.

CITAT:

Vedno bodi prijazen, saj nikoli ne veš čez kaj gredo drugi ljudje.

Tara Raišić, 7.c, OŠ Brinje Grosuplje

Mentorica: Maja Zajc Kalar